

Въведение

*Твоята болка е просто разбиване на бронята,
която пречи на разбирането ти.*

Халил Джибран

Животът невинаги е лесен. Не е възможно да живееш в дълбочина и да не изпитваш страдание или да преминаваш през кризисни периоди, провали или значими разрушителни промени. Макар да е съвсем неизбежно, съдбоносната роля на болката и кризите в процеса на растеж и еволюция невинаги е очевидна. Докато някои хора остават встрани и никога не изживяват трудни времена, много други излизат от конфликт или разрив обновени и променени, наистина много по-живи. Те се „завръщат“ към живота с обновена ангажираност към пренебрегвани възможности, с ново усещане за онова, което можем да наречем „свещено“ в битието, и със силно нараснала чувствителност към другите.

Древните китайци имали мъдра дума за криза: „wei-chi“, комбинация от две думи: опасност (wei) и възможност (chi). Една криза може да бъде разглеждана като катастрофа, като нещо ужасно, което трябва да бъде избегнато на всяка цена, но е възможно тя да бъде разбрана и като преломна точка, критична стъпка или етап в развитието – като възможността да се случи нещо ново, удобен случай за освобождение и промяна. Съвсем човешко е да се дърпаме от мъчителните ситуации, да жадуваме нещата да се върнат към състоянието си отпреди възникването на кризата. И все пак същите тези периоди може да бъдат използвани като шансове за растеж и развитие, като възможности да научим повече за живота и за себе си. Нещо умира, но нещо ново се

ражда. Нищо не остава непроменено: старото е отминало, но може да се появи нещо различно.

Следователно въпросът не е „как да избегнем болката, кризите или промяната“, а по-скоро „как можем да разберем и използваме по-съзидателно тези периоди в нашия живот“. Според Роберто Асаджолли, основателя на психосинтезата, това е „сътрудничество с неизбежното“¹

Да живеем пълноценно означава да приемаме и изживяваме и светлината, и мрака, и радостта, и страданието. Неизбежно в битието на всички ни ще има периоди на разрыв, даже терзание, но нищо не е в състояние да ни попречи да търсим начини да израснем и да се обогатим от тези моменти. Често ме питат: „Какво кара хората да се обръщат към астролог?“ Някои от клиентите ми идват най-вече от любопитство – техен приятел е получил тълкуване на хороскопа си и им е разказал, и сега те искат да знаят повече за ставащото по време на астрологическия сеанс. При други мотивацията са вярата или надеждата, че наталната карта може да хвърли повече светлина върху начините, по които те биха успели по-пълно да използват своите заложи и ресурси. Но в моята практика повечето хора идват, понеже изживяват някаква криза. Те вдигат телефона и звънят на астролог, защото отчаяно искат да знаят какво става в живота им, случва се нещо, с което не са способни да се справят – обичайните им начини да решават проблемите не работят и те се чувстват така, сякаш са изгубили контрол. Хората преживяват смущения в интимната си връзка, преминават през криза в работата, не могат да се справят с децата, не се разбират с родителите си, изправени са пред застрашаваща живота им болест или са преживели смъртта на близък човек, потънали са в депресия или са изгубили волята да съществуват. Някои идват при мен с надеждата, че аз ще направя магия и незабавно ще оправя нещата. Други виждат ролята ми на астролог по-реалистично, като съветник и водач – някой, който е способен да им помогне да открият смисъл и значимост в онова, пред което следва да се изправят.

¹Асаджолли, цитиран в: Piero Ferucci. *What We May Be*, (Wellingborough, UK: Turnstone Press, 1982), p. 113.

В повечето случаи периодите на болка, кризи, разрив или промяна съответстват на значими транзити от или към Сатурн, Хирон, Уран, Нептун и Плутон, или на прогресии с участието на тези планети. Всяка от тях носи своята отличителна дилема, собствения си тип травма, изпитание или несгода. Природата на сблъсък, белязан от Сатурн, е различна от тази на кризата с участието на Уран; Нептуновото объркване не се усеща по същия начин като неразборията по Уран; разбиващият Плутон ни въздейства по своя си незабравим начин, напомняйки ни поговорката „Животът е като камък – или те смиля, или те излъсква.“ Понякога две, три или всичките тези планети обединяват сили и засягат важни точки в хороскопа почти по едно и също време, сякаш космосът е решил да „се срути“ върху един човек. Но независимо какъв специфичен тип сблъсъци, травми, парадокси или дилеми носят, всички тези планети имат нещо общо – те не желаят да ни оставят същите, каквито са ни намерили.

Дейн Ръдиар пише, че „не събитието е онова, което се случва на човека, а човек се случва на събитието. Индивидът среща различни случки, понеже се нуждае от тях, за да стане още повече онова, което е само като потенциал.“² Тогава е ясно, че нашето отношение към болката и кризите ще се отрази върху начина, по който преживяваме такива периоди: ако вярваме, че кризата е единствено нещо ужасно и основният ни стремеж е някак да върнем времето назад, да се отървем колкото е възможно по-бързо от нея, тогава тя ще ни владее много време. Все пак, ако смятаме, като древните китайци, че разривът е възможност да бъде родено нещо ново, ние увеличаваме възможността си да използваме конструктивно този период. Някои хора са щастливци: дори и наскоро голям смут или безнадеждност те умеят да съзрат смисъла или приложимостта на кризата с оглед на своя растеж и развитие; това разбиране ги подпомага в изпитанията им. При други индивиди минава много време, преди те да започнат да виждат каквото и да било смисъл в своята беда или в предоставяните от нея възможности за нов живот. И за жалост немалко хора изобщо не излизат от кризата – те си остават ори-

²Dane Rudhyar, *The Astrology of Self-Actualization and The New Morality* (Lakemont, Georgia: CSA Press, 1970), p. 27.

ентириани не към бъдещето, а към миналото, копнеейки за живота, който са свикнали да харесват, изоставяйки шанса да съществуват с една нова, трудно спечелена мъдрост.

Нашето отношение към тези фази от живота засяга не само начина ни да преживяваме подобни периоди като индивиди, но и, ако сме астролози, естеството на общуването ни с нашите клиенти. Склонни ли сме да разглеждаме тези теми като напълно негативни, как бихме могли да помогнем на другите да открият смисъл в онова, през което преминават? Ако нашият модел е да избягваме на всяка цена смута или конфликта, вероятно (директно или непряко) ще насърчим клиентите си да сторят същото. Ще се опитаме да направим всичко „най-добро“ и да спасим хората възможно най-бързо, без да разбираме, че като постъпваме така, ги лишаваме от силата или трансформацията, която посрещането на кризата може да донесе.

Предназначението на тази книга е да се съсредоточи върху видовете промени и кризи, които се свързват с транзитите на Уран, Нептун и Плутон, и върху предлаганите от тях възможности за растеж и развитие.³ Навсякъде, където беше възможно, съм включил примери от моята астрологическа практика, в последната глава са изследвани в голяма дълбочина три истински истории.⁴ Тази книга може да бъде използвана просто като ръководство за тълкуване на външните планети по транзит; но и освен това аз се надявам, че тя ще помогне на читателя да придобие малко повече разбиране какво е необходимо, за да се превърне кризата във възможност.

Хауърд Саспортас
Лондон, 1988

³Въпреки че Хирон нерядко се проявява като значим астрологически фактор във времена на болка и кризи, аз не съм работил достатъчно в практиката си с тази планета, за да пиша нашироко за нея, ето защо в настоящата книга не съм разгледал транзитите от и спрямо нея (с изключение накратко в истинските случаи в десета глава). За една задълбочена дискусия по тази планета читателят ще използва проникновената книга на Мелани Рейнхарт „Хирон и изцелителното пътуване“.

⁴Що се отнася до клиентите, техните имена са променени с оглед на поверителността.

Част първа

*Сътрудничеството с
неизбежното*

1

Търсенето на смисъл

Горко на онзи, който не вижда повече смисъл в живота си, нито цел или намерение, следователно няма причина да продължава. Той скоро бива изгубен.

Виктор Франкъл

Юнг пише, че „смисълът прави доста от нещата поносими – може би всичко.“ Смисълът ни помага да преинем през живота. Имаме по-голям шанс конструктивно да се справим с болката или кризите, ако можем да открием някакъв смисъл, приложимост на онова, което преживяваме или се налага да изтърпим. Няма да намерим по-добър пример от този в книгата на Виктор Франкъл „Човекът в търсене на смисъл“.¹ В нея авторът описва времето, прекарано от него в германски концентрационен лагер от 1943 до 1945 г., исторически събития, които за мнозина бележат повратна точка в западното съзнание, радикално поставяща под въпрос нашите понятия за морално и неморално поведение, за добро и лошо, за съществуването на благосклонно божество. От личния си опит Франкъл стига до заключението, че съкилийниците, успели да преживеят подобна деградация (освен по чист късмет), са онези, които успели да придадат някакъв смисъл или предназначение на това, с което са се сблъскали. Понякога хората намират смисъл с вярата, че Бог ги подлага на изпитание, други пък имат по-конкретни, лични мотиви да останат живи: „Трябва да оцелея, за да видя отно-

¹Виктор Франкъл, „Човекът в търсене на смисъл“, изд. „Хермес“, 2013 г.

во семейството си.“ Способността на Франкъл да изтърпи ужасите на лагера произхождат от мощна потребност да оживее, за да може да разкаже на другите какво наистина се случва там. Той пише за деня, в който усеща, че не може повече, когато вятърът вее злобно и студено, а той – болен и умиращ от глад, – е принуден да върви много мили с крака, вече покрити с рани. Искал да умре. Но тогава получил видение: картина как той самият стои на трибуната на удобна, добре осветена лекционна зала, в която запленена публика седи срещу него и слуша разказа му за психологията на концентрационния лагер. Тази представа му помага да остане жив – тя дава смисъл и цел на онова, което той трябва да изтърпи. Налага се да оцелее, за да разкаже на света точно колко ужасно е било. В този момент Франкъл разбира нещо, което никога няма да забрави, превърнало се по-късно в една от философските предпоставки, въз основа на които се основава неговата собствена форма на психотерапия (логотерапия): „Затворникът, изгубил вяра в бъдещето – своето бъдеще, – се е лишил и от духовната си опора; оставил се е да отпадне и да стане обект на умствено и физическо разложение... Просто се е предал.“² Ницше пише: „Онзи, който има *защо* да живее, може да устои на почти всяко *как*.“ Както Франкъл открива чрез собственото си изпитание, ако можем да намерим някакъв смисъл в едно болезнено събитие, дори и само да сме отворени към възможността да има смисъл, тогава сме в състояние да намерим ресурси да се изправим срещу кризите по-честно, вероятно дори смело. „Животът в същината си означава поемане на отговорността да откриеш правилния отговор на неговите проблеми и да изпълниш задачите, които той постоянно поставя пред всеки индивид.“³

Същностното Аз и рождената карта

Някога аз открих смисъл в живота чрез вярата, че всички имаме едно по-дълбоко Аз, или вътрешна същност, която направлява, разгръща и регулира нашия растеж и развитие.

²Пак там, стр. 95.

³Пак там, стр. 98.

Също както ябълковото семе „знае“, че от него трябва да израсне ябълково, а не крушово дърво, част от нас „е наясно“ какво сме предопределени да станем и коя пътека ще ни отведе там. Концепции като индивидуализация, самоосъществяване и себеудовлетворение описват процеса на израстване в онова, което сме предназначени да станем. Пиеро Феручи в „Какво можем да бъдем“ описва как според него се развиваме в съгласие с определен вътрешен порядък:

„Изглежда, има как нещата да стават по начин, присъщо *правилен* за тях: те се превръщат в онова, което са предназначени да бъдат. Аристотел нарича края на този процес „ентелехия“ – пълната и съвършена реализация на онова, което предварително е било в потенциално състояние. Дали се проявява като пеперудата, излитаща от своя пашкул, или като узрелия плод, който пада от дървото, или в развитието на един жълъд до дъб, този процес ясно свидетелства за хармония и заложено разбиране... Според източната доктрина за *дхармата* ние сме призвани да постигнем определен житейски модел... Всеки от нас би трябвало да се опита да открие модела и да съдейства за неговото осъществяване.“⁴

Именно тук хороскопът е уникално полезен, понеже разкрива природата на нашето семе: той е карта или гид, внушаващ намеренията, които по-дълбокото, вътрешното Аз има за нас. Рождената карта ни казва какъв тип семе представляваме – дали, както се изразява Лиз Грийн, сме зърно от леща, авокадо или брюкселско зеле. Кристина Роуз, астролог консултант, сравнява разглеждането на наталната карта с поглеждане на картинката върху пакетче семена: от нея може да се види в какво е предназначено да израсне и да се превърне семето. Във въведението на книгата си „Планети в транзит“ Робърт Хенд го отбелязва по подобен начин:

⁴Piero Ferucci. *What We May Be*, p. 163.